

Hvordan han reddede Regimentet.

(Se II i 1. Side 3)

Saa blev der roligt. — Anapperne arbejdede ikke mere; og Linien forblev aaben. Telegrammet havde været ma og rystende. Dunn styrkede op til den øverste kommanderendes Kvarter. Obersten var ikke oppe endnu, men Støjen af oprørte Stemmer i Forsættelset fik ham til at komme ud paa Trappengangen i Natløbet.

„Hvad er der, Dunn?“ spurgte han.

„Et Telegram, Sir, fra det 29. Infanteriregiment, som siger, at de er omringede af Siouxindianere og behøver Hjælp.“

Oberst Foster læste Telegrammet og sagde til Dunn:

„Befal Trompeteren at signalisere „Støvler“ og „Sabler“. Sig til Adjutanten, at jeg ønsker straks at tale med ham, Arden, fald min Hest og hylt min Feltkuffet. Stund Dem!“

Nogle Soldater havde set Dunn fare op til Oberstens Kvarter og havde faaet Mistanke om, at der var noget paa færde, hvorfor de ikke blev overraskede, da de nogle Minutter efter hørte „Støvler“ og „Sabelsignaler“ lyde i den klare Morgenluft. Regimentet havde i flere Dage været i Orden til Feltjensene, og det varede kun nogle faa Minutter, inden fets modige Delinger var i Orden til Afmarsch. En hurtig Instruktion og derpaa Kommandoen: „Fremad, marsch!“ Og bort led de, af Sted paa et 60 Miles Ridt til Landsætning!

Kort efter at Hogan havde forladt det 29. hørte hans Kammerater Lyden af Støvler og Haler, og mere end een af Soldaterne udbrode:

„Nu er det ude med Denny!“

Men Stønnen blev mere og mere fjern, og Oberst Clarke begyndte at haabe, at Denny var undsluppen sine Forsøgere, og besluttede at holde ud, saa længe han kunde.

Det var en drøj Dag, der fulgte. Indianerne blev ikke et Øjeblik træt og brugte enhver Lejlighed til at angribe. Ved Totiden til Oberst Clarke en Winchester Kugle igennem Laaret. Tapre gamle Mand! Ikke et Øjeblik tabte han Modet; han fik sit Saar forbundet, saa godt det lod sig gøre og fortsatte Kampen. Løjtnant Jarvis fik et Stød i Armen. Kaptajn Belmont ved det østlige Kompagni blev dræbt, og en Snes andre tapre blev sendt til den anden Side Graven af Indianernes Kugler.

Da denne Vinterastens Stygger stille lagde sig over Jorden, tog Stønnen af, og Regimentet saa en mængde Nat med anstrengende Vagtholdning i Næde. Naar fulde bette dog saa Ende? Hvorfor kom de nordlige Regimenter ikke? Hadde Hogan haft Held med sig paa sin farlige Færd? Disse angæstelige Spørgsmaal hørtes atter og atter fra Soldaterne.

Ved Nitiden var Adjutanten, Løjtnant Tracy, hos sin Chef, som tilfældende sov. Pludselig for Oberst Clarke dog op, greb Tracy i Armen og sagde:

„Hør, hør! Hvad er det for en Lyd?“

„Jeg kan intet høre, Hr. Oberst, net intet!“ svarede Tracy. „Læg Dem ned og prøv paa at sove; De kan trænge dertil, og han tilføjede ved sig selv: „Stattels gamle Mand, han har Fæber, han fanstaler!“

„Nej, nej! Tracy. Hør min Dreng! Kan De ikke høre? Det lyder som Trampen af mange Hestehove! Hjelpe tropperne kommer!“

„Hogan? Hvem er Hogan?“ spurgte Oberst Foster.

„Jo, Hogan var den unge Mand, der listede sig igennem Indianerkæden og red af Sted for at underrette dig om den Allemme, vi var i. Traf du ham ikke?“

„Nej, vi har ikke mødt ham!“ og Foster fortalte, hvorledes han havde faaet Underretningen.

Der affendtes en Deling, og i det blege Maanedlys fik Soldaterne Hens vendte Haand holdt endnu Apparatet, og Nøglen var bekvemmelig aaben. Et Saar af en Kugle i Hovedet talte tydeligt not om, hvorledes han havde fundet Døden. Ved Siden af ham laa en

Indianer, der ligeledes var død; med den ene Haand rakte han efter Hogans Stalp, og i den anden holdt han en Stalpertiv.

Hogans Kugle havde faaet ham dødeligt i Brystet, men med hele sin Kædes seje Energi var han trøstet fremad paa alle fire, og medens Hogan var op taget af at affende sit vigtige Telegram, havde Indianeren stød ham igennem Hovedet. Hogans trofaste Hest stod ved hans Side for ligesom at holde Vagt over sin Ven.

De begravede Dennis der, hvor han laa, og Rejsende, der kommer ad denne Vej, kan se en ensom Grav, hvor der er rejst en Sten med denne Indskrift:

Dennis Hogan ved det 29. Infanteriregiment, de Forenede Stater.

Han døde, paa det at andre maatte leve.

Om Tilstanden i Prætoria fortæller en Hollænder, som i disse Dage er vendt tilbage fra Transvaal, og som siger til sin Kæreste derfra havde hørt i den nævnte By, at man i Transvaals Hovedstad kun maatte lide til Krigen. Under Lord Roberts Regimentet herlede der et muntert Liv i Byen. Officererne levede som Herremænd; deres Husfruer var rejste over til dem, og der blev holdt glade Selskaber, spillet Tennis o. s. v., ganske som om man levede i den dybbeste Fred.

Lord Kitchener gjorde en Ende paa denne Tilstand. Damerne blev sendt til Kapstaden, og Herrerne blev sendt til Fronten. Der var saa ikke andet, som mindede om Krigen, end de uoverstuelige høide Telstrækker rundt om Prætoria, og de var propfulde af sige og faarede. Tid efter anden blev der gravet en Kampegrav, i hvilken man ofte pudde omkring 300 Lig ned paa en Gang.

Manen i den engelske Hær karakteriseres bedst ved Ny Zealandernes Afrejse. Man havde længe holdt Feltene hen med Vøster, og tilfældig blev de saa desperate, at Kitchener ansaa det for kloge at bearbejde dem personlig. Da han havde endt sin Tale, raabte han:

„Den, der forlader Hæren for at vende tilbage til Australien, er en sejs Hund!“

„Omkring! Marsch!“ svarede Obersten for det nysjælandske Korps, og derpaa marcherede de bort.

I de engelske Blade funde man næste Dag læse følgende Telegrammer om det hjemvendte Korps' Bøjeistring for Lord Kitchener.

Boerfjenderne bærer altid den same uforsønlige Holdning til Cne; trods det ublidte Forbud prinder de bestandig deres Draagter med Vaand i de transvaaliske Færder.

Forsvigt har man mere sig meget over en Begivenhed med det saakaldte „Buchseld-Korps“. En Hotelejer ved Veenasriver, der var rafende paa Boerne, fordi de efter hans Paastand havde plyndret ham, fik af Lord Kitchener Tilladelse til at oprette et „Buchseld-Korps“, der skulde forfølge de plyndrende Boere og helst gøre det af med dem. Hvervningen blandt Afrikanerne lyftedes fuldtommen, og snart drog 300 velbevæbnede Ryttere i Mars. Allerede den følgende Dag stæble de paa en Boerabdeling, og næppe var denne i Sigt, før type af Hvitene ganske gemtligt galoperede over til Boerne, hvor de blev budt velkommen med kraftige Haandtryk. En anden Afdeling, som vilde følge Gestepler, blev omringet af de øvrige og afvæbnet, hvorefter man te'grøfede til Eng-land, at det var lykkedes at overvåge en Boerstyrke paa 20 Mand med Vaanden i Haand og tvinge den til Overgivelse!

Fra Sydafrika.

En Bli d'ødt helbrede?

Direktøren for Blindeinstituttet i Wien, Heller, har givet forskellige kendte Pædagoger og Læger Meddelelse om en af ham opfundne Methode til at lære Børn, der er født blinde, til at se. Eksempelen om Direktør Hellers' „Opfindelse“ har vakt den største Opsigt i alle Videnskabskredse, selv om man stiller sig tvivlende overfor Sagen. Direktør Heller har givet sine Paastande offentlig derigennem at han har fremført en 7aarig blind Dreng, hvem han har lært ved Hjælp af Sjæne at lende Farver, Former og Genstande samt endvidere lært at læse.

Direktør Heller har tidligere arbejdet med at gøre døvstumme Børn hørende og talende. Han har om faadanne Børn, hvis Øren af Specialister var erklæret for fejlfri, stillet den Diagnose: De hører vel, men Hjernen evner ikke at forarbejde det hørt; de ere hjernebøse. Hellers hede Behandlingsmaade var derfor rettet mod dette: at sætte Hjernen i Stand til at modtage det hørt. Det skal paa denne Maade være lykkedes ham at lære 72 Børn, der gjalt for ugelbreddelig døvstumme, baade at høre og tale.

Under Indtøttel af dette Held kom han paa den Tanke, at der hos blinde, med normalt bandede Sjæle maatte eksistere en lignende Hjerneblindhed, som det maatte kunne lyktes at overvinde.

Man havde for to Aar siden bragt Direktør Heller to blinde Brødre i Wien, 4 og 5 Aar, begge fra Ungarn. Disse to Brødre blev undergaaet af den første vieste Sjænspecialist, Hofraad Fuchs, og Underføgelsen gav til Resultat, at Brøderens Sjæne var fejlfri og fuldtommen bandede. — Fejlen laa altsaa i Hjernen, og en Indgriben med Lægehaand var derfor udeluttet. Med disse to Børn, hvem en døvstumme Moder havde overladt ham for at han for enhver Pris skulde hjælpe dem, arbejdede Heller i 3 Aar.

Der blev indrettet et fuldstændigt Mørkelammer, i hvilket der opstilledes en Lampe med en Lysskive, som efter Zinke kunde bevæges. Paa den Maade skulde de to Dreng læse at stene Lys fra Mørke. En tvindelig Flev hjælp Direktøren under dette hans Arbejde. Efter 6 Maanedes Forløb mægtede Direktøren imidlertid, at det hede vilde blive resultatløst. For at midlene skulde lide lod han den unge Sægeplejeresse rejse med til Ungarn, og her fortsatte hun Værelserne.

Hier opgavede man nu, at den yngste af Drengene gjorde saa mærkbare Fremstredt, at der sluttelig maatte komme et Resultat. Til den ældre havde man ikke meget Haab, men for Brøderens Styd lod man ogsaa haare med. Den yngre Brøder har en ualmindelig stærk Forstand.

Efter at nu Bela — saaledes hed den yngste — var fuldstændig totaliseret m. S. t. Lysskiven, bragte man ham en Kugle, som han havde haft hos sig som lille, naar han vandrede omkring i Huset. Denne Kugle blev nu bragt foran Lysskiven, og det blev forklaret ham, at hvad han der saa, var hans egen Kugle. Efterhaanden lærte Bela ogsaa at stene Farverne fra hinanden.

Ved Dagslysset kunde hans Sjæne intet opfatte.

— Imidlertid har Bela siden da fæstet gjort større og større Fremstredt. Han er naaet overmaade vidt. Hans

En Bli d'ødt helbrede?

En Bli d'ødt helbrede?

Direktøren for Blindeinstituttet i Wien, Heller, har givet forskellige kendte Pædagoger og Læger Meddelelse om en af ham opfundne Methode til at lære Børn, der er født blinde, til at se. Eksempelen om Direktør Hellers' „Opfindelse“ har vakt den største Opsigt i alle Videnskabskredse, selv om man stiller sig tvivlende overfor Sagen. Direktør Heller har givet sine Paastande offentlig derigennem at han har fremført en 7aarig blind Dreng, hvem han har lært ved Hjælp af Sjæne at lende Farver, Former og Genstande samt endvidere lært at læse.

Direktør Heller har tidligere arbejdet med at gøre døvstumme Børn hørende og talende. Han har om faadanne Børn, hvis Øren af Specialister var erklæret for fejlfri, stillet den Diagnose: De hører vel, men Hjernen evner ikke at forarbejde det hørt; de ere hjernebøse. Hellers hede Behandlingsmaade var derfor rettet mod dette: at sætte Hjernen i Stand til at modtage det hørt. Det skal paa denne Maade være lykkedes ham at lære 72 Børn, der gjalt for ugelbreddelig døvstumme, baade at høre og tale.

Under Indtøttel af dette Held kom han paa den Tanke, at der hos blinde, med normalt bandede Sjæle maatte eksistere en lignende Hjerneblindhed, som det maatte kunne lyktes at overvinde.

Man havde for to Aar siden bragt Direktør Heller to blinde Brødre i Wien, 4 og 5 Aar, begge fra Ungarn. Disse to Brødre blev undergaaet af den første vieste Sjænspecialist, Hofraad Fuchs, og Underføgelsen gav til Resultat, at Brøderens Sjæne var fejlfri og fuldtommen bandede. — Fejlen laa altsaa i Hjernen, og en Indgriben med Lægehaand var derfor udeluttet. Med disse to Børn, hvem en døvstumme Moder havde overladt ham for at han for enhver Pris skulde hjælpe dem, arbejdede Heller i 3 Aar.

Der blev indrettet et fuldstændigt Mørkelammer, i hvilket der opstilledes en Lampe med en Lysskive, som efter Zinke kunde bevæges. Paa den Maade skulde de to Dreng læse at stene Lys fra Mørke. En tvindelig Flev hjælp Direktøren under dette hans Arbejde. Efter 6 Maanedes Forløb mægtede Direktøren imidlertid, at det hede vilde blive resultatløst. For at midlene skulde lide lod han den unge Sægeplejeresse rejse med til Ungarn, og her fortsatte hun Værelserne.

Hier opgavede man nu, at den yngste af Drengene gjorde saa mærkbare Fremstredt, at der sluttelig maatte komme et Resultat. Til den ældre havde man ikke meget Haab, men for Brøderens Styd lod man ogsaa haare med. Den yngre Brøder har en ualmindelig stærk Forstand.

Efter at nu Bela — saaledes hed den yngste — var fuldstændig totaliseret m. S. t. Lysskiven, bragte man ham en Kugle, som han havde haft hos sig som lille, naar han vandrede omkring i Huset. Denne Kugle blev nu bragt foran Lysskiven, og det blev forklaret ham, at hvad han der saa, var hans egen Kugle. Efterhaanden lærte Bela ogsaa at stene Farverne fra hinanden.

Ved Dagslysset kunde hans Sjæne intet opfatte.

— Imidlertid har Bela siden da fæstet gjort større og større Fremstredt. Han er naaet overmaade vidt. Hans

En Bli d'ødt helbrede?

En Bli d'ødt helbrede?

Direktøren for Blindeinstituttet i Wien, Heller, har givet forskellige kendte Pædagoger og Læger Meddelelse om en af ham opfundne Methode til at lære Børn, der er født blinde, til at se. Eksempelen om Direktør Hellers' „Opfindelse“ har vakt den største Opsigt i alle Videnskabskredse, selv om man stiller sig tvivlende overfor Sagen. Direktør Heller har givet sine Paastande offentlig derigennem at han har fremført en 7aarig blind Dreng, hvem han har lært ved Hjælp af Sjæne at lende Farver, Former og Genstande samt endvidere lært at læse.

Direktør Heller har tidligere arbejdet med at gøre døvstumme Børn hørende og talende. Han har om faadanne Børn, hvis Øren af Specialister var erklæret for fejlfri, stillet den Diagnose: De hører vel, men Hjernen evner ikke at forarbejde det hørt; de ere hjernebøse. Hellers hede Behandlingsmaade var derfor rettet mod dette: at sætte Hjernen i Stand til at modtage det hørt. Det skal paa denne Maade være lykkedes ham at lære 72 Børn, der gjalt for ugelbreddelig døvstumme, baade at høre og tale.

Under Indtøttel af dette Held kom han paa den Tanke, at der hos blinde, med normalt bandede Sjæle maatte eksistere en lignende Hjerneblindhed, som det maatte kunne lyktes at overvinde.

Man havde for to Aar siden bragt Direktør Heller to blinde Brødre i Wien, 4 og 5 Aar, begge fra Ungarn. Disse to Brødre blev undergaaet af den første vieste Sjænspecialist, Hofraad Fuchs, og Underføgelsen gav til Resultat, at Brøderens Sjæne var fejlfri og fuldtommen bandede. — Fejlen laa altsaa i Hjernen, og en Indgriben med Lægehaand var derfor udeluttet. Med disse to Børn, hvem en døvstumme Moder havde overladt ham for at han for enhver Pris skulde hjælpe dem, arbejdede Heller i 3 Aar.

Der blev indrettet et fuldstændigt Mørkelammer, i hvilket der opstilledes en Lampe med en Lysskive, som efter Zinke kunde bevæges. Paa den Maade skulde de to Dreng læse at stene Lys fra Mørke. En tvindelig Flev hjælp Direktøren under dette hans Arbejde. Efter 6 Maanedes Forløb mægtede Direktøren imidlertid, at det hede vilde blive resultatløst. For at midlene skulde lide lod han den unge Sægeplejeresse rejse med til Ungarn, og her fortsatte hun Værelserne.

Hier opgavede man nu, at den yngste af Drengene gjorde saa mærkbare Fremstredt, at der sluttelig maatte komme et Resultat. Til den ældre havde man ikke meget Haab, men for Brøderens Styd lod man ogsaa haare med. Den yngre Brøder har en ualmindelig stærk Forstand.

Efter at nu Bela — saaledes hed den yngste — var fuldstændig totaliseret m. S. t. Lysskiven, bragte man ham en Kugle, som han havde haft hos sig som lille, naar han vandrede omkring i Huset. Denne Kugle blev nu bragt foran Lysskiven, og det blev forklaret ham, at hvad han der saa, var hans egen Kugle. Efterhaanden lærte Bela ogsaa at stene Farverne fra hinanden.

Ved Dagslysset kunde hans Sjæne intet opfatte.

— Imidlertid har Bela siden da fæstet gjort større og større Fremstredt. Han er naaet overmaade vidt. Hans

En moderne Sarum al Rashid.

Kong Viktor Emanuel 3. af Italien ligner Dagbuds berømte Kalif, Sarum al Rashid, deri, at han gerne vil være alle Vegne og med egne Sjæne forvisse sig om, at alt gaar rigtigt til. Troede de Herrer Civilembedsmand, at de ogsaa under den ny Konge kunde bevise i den traditionelle Slenbræn, saa har de nu faaet noget andet at vide.

En Morgen for nylig mødte Udenrigsministeren Prinetti i Rovinatet med sin Dokumentmappe for at foreslåge Kongen en Del Kundgørelser til Udenrigst. Blant Papirerne var ogsaa et Aktstykke, der fremhævede, hvor paatrængende nødvendigt det var at forøge Antallet af Embedsmand i Udenrigsministeriet, men det lagde Kongen til Side med den tørre Bemærkning, at det kunde vente til næste Dag.

Næste Morgen kl. henved 9 stred Viktor Emanuel ubemærket ind ad Portalen til Udenrigsministeriet for i et af de talrige Kontorlokaler at træffe et eller andet levende Væsen, der kunde

En moderne Sarum al Rashid.

Kong Viktor Emanuel 3. af Italien ligner Dagbuds berømte Kalif, Sarum al Rashid, deri, at han gerne vil være alle Vegne og med egne Sjæne forvisse sig om, at alt gaar rigtigt til. Troede de Herrer Civilembedsmand, at de ogsaa under den ny Konge kunde bevise i den traditionelle Slenbræn, saa har de nu faaet noget andet at vide.

En Morgen for nylig mødte Udenrigsministeren Prinetti i Rovinatet med sin Dokumentmappe for at foreslåge Kongen en Del Kundgørelser til Udenrigst. Blant Papirerne var ogsaa et Aktstykke, der fremhævede, hvor paatrængende nødvendigt det var at forøge Antallet af Embedsmand i Udenrigsministeriet, men det lagde Kongen til Side med den tørre Bemærkning, at det kunde vente til næste Dag.

Næste Morgen kl. henved 9 stred Viktor Emanuel ubemærket ind ad Portalen til Udenrigsministeriet for i et af de talrige Kontorlokaler at træffe et eller andet levende Væsen, der kunde

En moderne Sarum al Rashid.

Kong Viktor Emanuel 3. af Italien ligner Dagbuds berømte Kalif, Sarum al Rashid, deri, at han gerne vil være alle Vegne og med egne Sjæne forvisse sig om, at alt gaar rigtigt til. Troede de Herrer Civilembedsmand, at de ogsaa under den ny Konge kunde bevise i den traditionelle Slenbræn, saa har de nu faaet noget andet at vide.

En Morgen for nylig mødte Udenrigsministeren Prinetti i Rovinatet med sin Dokumentmappe for at foreslåge Kongen en Del Kundgørelser til Udenrigst. Blant Papirerne var ogsaa et Aktstykke, der fremhævede, hvor paatrængende nødvendigt det var at forøge Antallet af Embedsmand i Udenrigsministeriet, men det lagde Kongen til Side med den tørre Bemærkning, at det kunde vente til næste Dag.

Næste Morgen kl. henved 9 stred Viktor Emanuel ubemærket ind ad Portalen til Udenrigsministeriet for i et af de talrige Kontorlokaler at træffe et eller andet levende Væsen, der kunde

En moderne Sarum al Rashid.

Kong Viktor Emanuel 3. af Italien ligner Dagbuds berømte Kalif, Sarum al Rashid, deri, at han gerne vil være alle Vegne og med egne Sjæne forvisse sig om, at alt gaar rigtigt til. Troede de Herrer Civilembedsmand, at de ogsaa under den ny Konge kunde bevise i den traditionelle Slenbræn, saa har de nu faaet noget andet at vide.

En Morgen for nylig mødte Udenrigsministeren Prinetti i Rovinatet med sin Dokumentmappe for at foreslåge Kongen en Del Kundgørelser til Udenrigst. Blant Papirerne var ogsaa et Aktstykke, der fremhævede, hvor paatrængende nødvendigt det var at forøge Antallet af Embedsmand i Udenrigsministeriet, men det lagde Kongen til Side med den tørre Bemærkning, at det kunde vente til næste Dag.

Næste Morgen kl. henved 9 stred Viktor Emanuel ubemærket ind ad Portalen til Udenrigsministeriet for i et af de talrige Kontorlokaler at træffe et eller andet levende Væsen, der kunde

En moderne Sarum al Rashid.

Kong Viktor Emanuel 3. af Italien ligner Dagbuds berømte Kalif, Sarum al Rashid, deri, at han gerne vil være alle Vegne og med egne Sjæne forvisse sig om, at alt gaar rigtigt til. Troede de Herrer Civilembedsmand, at de ogsaa under den ny Konge kunde bevise i den traditionelle Slenbræn, saa har de nu faaet noget andet at vide.

En Morgen for nylig mødte Udenrigsministeren Prinetti i Rovinatet med sin Dokumentmappe for at foreslåge Kongen en Del Kundgørelser til Udenrigst. Blant Papirerne var ogsaa et Aktstykke, der fremhævede, hvor paatrængende nødvendigt det var at forøge Antallet af Embedsmand i Udenrigsministeriet, men det lagde Kongen til Side med den tørre Bemærkning, at det kunde vente til næste Dag.

Næste Morgen kl. henved 9 stred Viktor Emanuel ubemærket ind ad Portalen til Udenrigsministeriet for i et af de talrige Kontorlokaler at træffe et eller andet levende Væsen, der kunde

gibe ham Bæstet paa, hvad han vilde vide. Det gik ham imidlertid ligesom Prinzen i Torneroses fortrøllende Slot — først oppe i det allersøreste Kvistværelse stødte han paa Menester: en graahaaret mager Mandsling, der med rappe Fingre rullede sig den ene Cigaret efter den anden. „Allerede saa idrig ved Arbejdet lære Ven!“ sagde Kongen til Sekretæren, der stiftet i sit lille Sind ærgrede sig over, at han ikke, i hvert Fald i Dag havde været mere puntlig.

„Er jeg spærge: Hvorunder fortæller disse Formiddags-Tjenestetimer, og naar plejer Deres Herrer Kolleger at begynde deres Dagsvært?“

„Reglementet sætter rigtignok Tiden til 8—12“, rammede den adspurgte, dødelig forlegen, „men det er selvsagt, at der møder nogen for kl. 11.“

„Det er godt, lad Dem blot ikke forstyrre i Deres Aftning“, sagde Kongen og snerede sig, ironisk smilende. „Men lad dog foreløbig Deres Hr. Chef saa at vide, at jeg har været her.“

Ministerialdirektørens Forførdelse og hans 300 Underembedsmands bekyrte Miner vilde kun en berømt Møder værdig have funnet afmale. Signor Prinetti blev imidlertid faldet op til Kongen og fik den sundige Bæstet, at i Stedet for at ansætte flere Embedsmand i Udenrigsministeriet maatte man først og fremmest se at holde de alt ansatte til at gøre deres Pligt.

En Bli d'ødt helbrede?

Direktøren for Blindeinstituttet i Wien, Heller, har givet forskellige kendte Pædagoger og Læger Meddelelse om en af ham opfundne Methode til at lære Børn, der er født blinde, til at se. Eksempelen om Direktør Hellers' „Opfindelse“ har vakt den største Opsigt i alle Videnskabskredse, selv om man stiller sig tvivlende overfor Sagen. Direktør Heller har givet sine Paastande offentlig derigennem at han har fremført en 7aarig blind Dreng, hvem han har lært ved Hjælp af Sjæne at lende Farver, Former og Genstande samt endvidere lært at læse.

Direktør Heller har tidligere arbejdet med at gøre døvstumme Børn hørende og talende. Han har om faadanne Børn, hvis Øren af Specialister var erklæret for fejlfri, stillet den Diagnose: De hører vel, men Hjernen evner ikke at forarbejde det hørt; de ere hjernebøse. Hellers hede Behandlingsmaade var derfor rettet mod dette: at sætte Hjernen i Stand til at modtage det hørt. Det skal paa denne Maade være lykkedes ham at lære 72 Børn, der gjalt for ugelbreddelig døvstumme, baade at høre og tale.

Under Indtøttel af dette Held kom han paa den Tanke, at der hos blinde, med normalt bandede Sjæle maatte eksistere en lignende Hjerneblindhed, som det maatte kunne lyktes at overvinde.

Man havde for to Aar siden bragt Direktør Heller to blinde Brødre i Wien, 4 og 5 Aar, begge fra Ungarn. Disse to Brødre blev undergaaet af den første vieste Sjænspecialist, Hofraad Fuchs, og Underføgelsen gav til Resultat, at Brøderens Sjæne var fejlfri og fuldtommen bandede. — Fejlen laa altsaa i Hjernen, og en Indgriben med Lægehaand var derfor udeluttet. Med disse to Børn, hvem en døvstumme Moder havde overladt ham for at han for enhver Pris skulde hjælpe dem, arbejdede Heller i 3 Aar.

Der blev indrettet et fuldstændigt Mørkelammer, i hvilket der opstilledes en Lampe med en Lysskive, som efter Zinke kunde bevæges. Paa den Maade skulde de to Dreng læse at stene Lys fra Mørke. En tvindelig Flev hjælp Direktøren under dette hans Arbejde. Efter 6 Maanedes Forløb mægtede Direktøren imidlertid, at det hede vilde blive resultatløst. For at midlene skulde lide lod han den unge Sægeplejeresse rejse med til Ungarn, og her fortsatte hun Værelserne.

Hier opgavede man nu, at den yngste af Drengene gjorde saa mærkbare Fremstredt, at der sluttelig maatte komme et Resultat. Til den ældre havde man ikke meget Haab, men for Brøderens Styd lod man ogsaa haare med. Den yngre Brøder har en ualmindelig stærk Forstand.

Efter at nu Bela — saaledes hed den yngste — var fuldstændig totaliseret m. S. t. Lysskiven, bragte man ham en Kugle, som han havde haft hos sig som lille, naar han vandrede omkring i Huset. Denne Kugle blev nu bragt foran Lysskiven, og det blev forklaret ham, at hvad han der saa, var hans egen Kugle. Efterhaanden lærte Bela ogsaa at stene Farverne fra hinanden.

Ved Dagslysset kunde hans Sjæne intet opfatte.

— Imidlertid har Bela siden da fæstet gjort større og større Fremstredt. Han er naaet overmaade vidt. Hans

En Bli d'ødt helbrede?

En Bli d'ødt helbrede?

Direktøren for Blindeinstituttet i Wien, Heller, har givet forskellige kendte Pædagoger og Læger Meddelelse om en af ham opfundne Methode til at lære Børn, der er født blinde, til at se. Eksempelen om Direktør Hellers' „Opfindelse“ har vakt den største Opsigt i alle Videnskabskredse, selv om man stiller sig tvivlende overfor Sagen. Direktør Heller har givet sine Paastande offentlig derigennem at han har fremført en 7aarig blind Dreng, hvem han har lært ved Hjælp af Sjæne at lende Farver, Former og Genstande samt endvidere lært at læse.

Direktør Heller har tidligere arbejdet med at gøre døvstumme Børn hørende og talende. Han har om faadanne Børn, hvis Øren af Specialister var erklæret for fejlfri, stillet den Diagnose: De hører vel, men Hjernen evner ikke at forarbejde det hørt; de ere hjernebøse. Hellers hede Behandlingsmaade var derfor rettet mod dette: at sætte Hjernen i Stand til at modtage det hørt. Det skal paa denne Maade være lykkedes ham at lære 72 Børn, der gjalt for ugelbreddelig døvstumme, baade at høre og tale.

Under Indtøttel af dette Held kom han paa den Tanke, at der hos blinde, med normalt bandede Sjæle maatte eksistere en lignende Hjerneblindhed, som det maatte kunne lyktes at overvinde.

Man havde for to Aar siden bragt Direktør Heller to blinde Brødre i Wien, 4 og 5 Aar, begge fra Ungarn. Disse to Brødre blev undergaaet af den første vieste Sjænspecialist, Hofraad Fuchs, og Underføgelsen gav til Resultat, at Brøderens Sjæne var fejlfri og fuldtommen bandede. — Fejlen laa altsaa i Hjernen, og en Indgriben med Lægehaand var derfor udeluttet. Med disse to Børn, hvem en døvstumme Moder havde overladt ham for at han for enhver Pris skulde hjælpe dem, arbejdede Heller i 3 Aar.

Der blev indrettet et fuldstændigt Mørkelammer, i hvilket der opstilledes en Lampe med en Lysskive, som efter Zinke kunde bevæges. Paa den Maade skulde de to Dreng læse at stene Lys fra Mørke. En tvindelig Flev hjælp Direktøren under dette hans Arbejde. Efter 6 Maanedes Forløb mægtede Direktøren imidlertid, at det hede vilde blive resultatløst. For at midlene skulde lide lod han den unge Sægeplejeresse rejse med til Ungarn, og her fortsatte hun Værelserne.

Hier opgavede man nu, at den yngste af Drengene gjorde saa mærkbare Fremstredt, at der sluttelig maatte komme et Resultat. Til den ældre havde man ikke meget Haab, men for Brøderens Styd lod man ogsaa haare med. Den yngre Brøder har en ualmindelig stærk Forstand.

Efter at nu Bela — saaledes hed den yngste — var fuldstændig totaliseret m. S. t. Lysskiven, bragte man ham en Kugle, som han havde haft hos sig som lille, naar han vandrede omkring i Huset. Denne Kugle blev nu bragt foran Lysskiven, og det blev forklaret ham, at hvad han der saa, var hans egen Kugle. Efterhaanden lærte Bela ogsaa at stene Farverne fra hinanden.

Ved Dagslysset kunde hans Sjæne intet opfatte.

— Imidlertid har Bela siden da fæstet gjort større og større Fremstredt. Han er naaet overmaade vidt. Hans

En Bli d'ødt helbrede?

En Bli d'ødt helbrede?

Direktøren for Blindeinstituttet i Wien, Heller, har givet forskellige kendte Pædagoger og Læger Meddelelse om en af ham opfundne Methode til at lære Børn, der er født blinde, til at se. Eksempelen om Direktør Hellers' „Opfindelse“ har vakt den største Opsigt i alle Videnskabskredse, selv om man stiller sig tvivlende overfor Sagen. Direktør Heller har givet sine Paastande offentlig derigennem at han har fremført en 7aarig blind Dreng, hvem han har lært ved Hjælp af Sjæne at lende Farver, Former og Genstande samt endvidere lært at læse.

Direktør Heller har tidligere arbejdet med at gøre døvstumme Børn hørende og talende. Han har om faadanne Børn, hvis Øren af Specialister var erklæret for fejlfri, stillet den Diagnose: De hører vel, men Hjernen evner ikke at forarbejde det hørt; de ere hjernebøse. Hellers hede Behandlingsmaade var derfor rettet mod dette: at sætte Hjernen i Stand til at modtage det hørt. Det skal paa denne Maade være lykkedes ham at lære 72 Børn, der gjalt for ugelbreddelig døvstumme, baade at høre og tale.

Under Indtøttel af dette Held kom han paa den Tanke, at der hos blinde, med normalt bandede Sjæle maatte eksistere en lignende Hjerneblindhed, som det maatte kunne lyktes at overvinde.

Man havde for to Aar siden bragt Direktør Heller to blinde Brødre i Wien, 4 og 5 Aar, begge fra Ungarn. Disse to Brødre blev undergaaet af den første vieste Sjænspecialist, Hofraad Fuchs, og Underføgelsen gav til Resultat, at Brøderens Sjæne var fejlfri og fuldtommen bandede. — Fejlen laa altsaa i Hjernen, og en Indgriben med Lægehaand var derfor udeluttet. Med disse to Børn, hvem en døvstumme Moder havde overladt ham for at han for enhver Pris skulde hjælpe dem, arbejdede Heller i 3 Aar.

Der blev indrettet et fuldstændigt Mørkelammer, i hvilket der opstilledes en Lampe med en Lysskive, som efter Zinke kunde bevæges. Paa den Maade skulde de to Dreng læse at stene Lys fra Mørke. En tvindelig Flev hjælp Direktøren under dette hans Arbejde. Efter 6 Maanedes Forløb mægtede Direktøren imidlertid, at det hede vilde blive resultatløst. For at midlene skulde lide lod han den unge Sægeplejeresse rejse med til Ungarn, og her fortsatte hun Værelserne.

Hier opgavede man nu, at den yngste af Drengene gjorde saa mærkbare Fremstredt, at der sluttelig maatte komme et Resultat. Til den ældre havde man ikke meget Haab, men for Brøderens Styd lod man ogsaa haare med. Den yngre Brøder har en ualmindelig stærk Forstand.

Efter at nu Bela — saaledes hed den yngste — var fuldstændig totaliseret m. S. t. Lysskiven, bragte man ham en Kugle, som han havde haft hos sig som lille, naar han vandrede omkring i Huset. Denne Kugle blev nu bragt foran Lysskiven, og det blev forklaret ham, at hvad han der saa, var hans egen Kugle. Efterhaanden lærte Bela ogsaa at stene Farverne fra hinanden.

Ved Dagslysset kunde hans Sjæne intet opfatte.

— Imidlertid har Bela siden da fæstet gjort større og større Fremstredt. Han er naaet overmaade vidt. Hans

En Bli d'ødt helbrede?

En Bli d'ødt helbrede?

Direktøren for Blindeinstituttet i Wien, Heller, har givet forskellige kendte Pædagoger og Læger Meddelelse om en af ham opfundne Methode til at lære Børn, der er født blinde, til at se. Eksempelen om Direktør Hellers' „Opfindelse“ har vakt den største Opsigt i alle Videnskabskredse, selv om man stiller sig tvivlende overfor Sagen. Direktør Heller har givet sine Paastande offentlig derigennem at han har fremført en 7aarig blind Dreng, hvem han har lært ved Hjælp af Sjæne at lende Farver, Former og Genstande samt endvidere lært at læse.

Direktør Heller har tidligere arbejdet med at gøre døvstumme Børn hørende og talende. Han har om faadanne Børn, hvis Øren af Specialister var erklæret for fejlfri, stillet den Diagnose: De hører vel, men Hjernen evner ikke at forarbejde det hørt; de ere hjernebøse. Hellers hede Behandlingsmaade var derfor rettet mod dette: at sætte Hjernen i Stand til at modtage det hørt. Det skal paa denne Maade være lykkedes ham at lære 72 Børn, der gjalt for ugelbreddelig døvstumme, baade at høre og tale.

Under Indtøttel af dette Held kom han paa den Tanke, at der hos blinde, med normalt bandede Sjæle maatte eksistere en lignende Hjerneblindhed, som det maatte kunne lyktes at overvinde.

Man havde for to Aar siden bragt Direktør Heller to blinde Brødre i Wien, 4 og 5 Aar, begge fra Ungarn. Disse to Brødre blev undergaaet af den første vieste Sjænspecialist, Hofraad Fuchs, og Underføgelsen gav til Resultat, at Brøderens Sjæne var fejlfri og fuldtommen bandede. — Fejlen laa altsaa i Hjernen, og en Indgriben med Lægehaand var derfor udeluttet. Med disse to Børn, hvem en døvstumme Moder havde overladt ham for at han for enhver Pris skulde hjælpe dem, arbejdede Heller i 3 Aar.

Der blev indrettet et fuldstændigt Mørkelammer, i hvilket der opstilledes en Lampe med en Lysskive, som efter Zinke kunde bevæges. Paa den Maade skulde de to Dreng læse at stene Lys fra Mørke. En tvindelig Flev hjælp Direktøren under dette hans Arbejde. Efter 6 Maanedes Forløb mægtede Direktøren imidlertid, at det hede vilde blive resultatløst. For at midlene skulde lide lod han den unge Sægeplejeresse rejse med til Ungarn, og her fortsatte hun Værelserne.

Hier opgavede man nu, at den yngste af Drengene gjorde saa mærkbare Fremstredt, at der sluttelig maatte komme et Resultat. Til den ældre havde man ikke meget Haab, men for Brøderens Styd lod man ogsaa haare med. Den yngre Brøder har en ualmindelig stærk Forstand.

Efter at nu Bela — saaledes hed den yngste — var fuldstændig totaliseret m. S. t. Lysskiven, bragte man ham en Kugle, som han havde haft hos sig som lille, naar han vandrede omkring i Huset. Denne Kugle blev nu bragt foran Lysskiven, og det blev forklaret ham, at hvad han der saa, var hans egen Kugle. Efterhaanden lærte Bela ogsaa at stene Farverne fra hinanden.

Ved Dagslysset kunde hans Sjæne intet opfatte.

— Imidlertid har Bela siden da fæstet gjort større og større Fremstredt. Han er naaet overmaade vidt. Hans

En Bli d'ødt helbrede?

En Bli d'ødt helbrede?

Direktøren for Blindeinstituttet i Wien, Heller, har givet forskellige kendte Pædagoger og Læger Meddelelse om en af ham opfundne Methode til at lære Børn, der er født blinde, til at se